

1

het licht speelt tikkertje op de langste dag 8

2

het volle raam in deze muur om mij heen 10

grijs doemen de bomen op, ik wil vergeten 14

buiten beeld sjouwt de man met een hertenbok rond 19

3

nu niet vergeten: de natte zeewind, de ragfijne tekening 24

4

aankomen is geen kunst, maar het afwachten 28

iemand gaat het voorzeggen: het kind dat argeloos 32

vroege mannen in verbouwkeet, de jakkerbus 36

er is geen bocht – duinen bewegend in de hitte 39

5

in een oud bed ontwaak ik op de rafelrand 44

nadreun van koude oorlog – *mem* waar zijn dan 48

voor ik kan inzien – atlantische mist & onherkenbaar 52

6

het silhouet – waarom verzamelde ik mijn taal 56

7

de geulen en de krekens – als vanouds van toen 62

het licht speelt tikkertje op de langste dag
een vrouw loopt langs de dijk, boodschap
een kikker in de sloot, aardappels op land
lange stappen de vlakte op en al die leegte

laat mij maar ontwaren, mijn ogen knipperen
zomer, hoog, ik neem een deken mee, ik vind
de schommel, en in oogwenk is eenzaamheid
weg, ik twijfel niet dat het pad zich opent tot

de geur van soep met wat prei en aardappels
en wie dat leven zo niet verdraagt, die mag
best wel aanzitten met een lepel, maar zeg
niet dat het je te recht is, dat het te krap zit

want steeds weer komt nieuws aanwaaien
de slagschaduwen op warm land, verlangen
de zon naar het westen, rood in alle bestaan
de ademtocht, de mens die onderweg zoekt

het volle raam in deze muur om mij heen
raakt besneeuwd met oude woorden met
een lijn waarop ze dansen en dan langzaam
het evenwicht laten vallen, mag het naakt

zijn, de sluier afwerpen en ik stel me bloot
tussen de papieren, ik gooi de pen overeind
– ik kan iets niet vertellen terwijl alsmaar
de witlijnen ademen met wat er ooit was –

in de donkere rondmuur hangt blinde vlek
boekenkast – wat zij nu zegt kon ik amper
volgen – de tijd en die lijn die ik kan vol
trekken tussen de twee punten ergens daar

waar ik niet de sneeuw kan eten of speel
met wat ik eens voor waar aanzag, waar
een vrouw alsmaar die geur van kaarsen
achterlaat en de schaduw van vleermuis

het ijskristal aan de andere kant van het raam
beeft, de oostenwind en winter, scherp dat snee
bloedt, een facet roze oplicht, de onderste huid
zich in hoeken buigt om te ontkomen, warmte

wat nodig is voor water, en ik breek in stroom
uiteen, sla het raam door, glas dat in rond spat
wil voelen ik wil zeggen en het woord wentelt
rond de lijnen van onmogelijkheid het recht bij

einde te hebben, ik neem het ijskristal, mond
open mompelen over het smelten van ijzertijd
baarmoeders terug in tegenpool – kom maar ik
ga wel rond en rond – ik kan wel raden wat nu

de toren verlaten, ik heb mijn gezicht nodig
de hongerige meeuwen, de radeloze sneeuw
om een pad te slaan naar buiten wanneer ik
als ik besluit een mens te staan, te verklaren

de vaste lijn spreidt zich uit over de stad
een vloed van woorden, dichtgespijkerd in
regels en voorwaarden, o ja, ik bid om regen
terwijl een mens in mij mogelijkheid biedt

zijwaarts te gaan ren ik over alle bekende
uitgangen, blindgeslagen en blauwgebloed en
waar blijft in godsnaam de regen, waarom
de avondschemering toegenomen en waarom

het asfalt onder mijn voeten scheurt, vol gas
rennen de barsten met mij mee, wat verdwijnt
tussen onkruid en wiebelende huizen, meisje
dat huult, meeuwen pikken resten en ik breek

in een godvergeten stilte met een mond vol
sneeuw, vleermuizen, zijwaarts verdwijnt ik
een rivier die me voert, waterplanten, eend
dode wilgen, de woeste tocht in losgelaten

grijs doemen de bomen op, ik wil vergeten
het kleine beetje sneeuw – het nieuws dat –
weer de bus in, mijn ogen bloeden weiland
een roofvogel die voluit staat, lange bochten
wolken, wolken en de schaduwen zoals pap
die achterbleef op het aanrecht vanochtend
kinderen riepen op straat – doe maar open –
het uur is achtergelaten, een vliegtuig stijgt

maar *mem*, kan het dan niet hier – zuurstof
vinden voor evenwicht – omgevallen ranja
en weer slapen, de nacht uitzitten met vragen
schep ik deze dag in orde met eten en tassen
maar het verweer verdwijnt op de grens – ik
wil gaan, een wijde trein nemen op het station –
nieuws dat opnieuw komt met overal oorlog
koude haren langs mijn hals, maar *mem*, hier

ik heb een droom over het eerste gras, zo groen
bij de watertoren dat ik een ander voorjaar opfluit
ik doe de afwas, ik mis twee noten, het zeepsop
verandert in een zoute regenboog – als je vertelt
van toen en de wolk die door het raam wil brandt
om je heen de gaten in mijn woorden – hoe gras
dan opkomt hoe een streep met sterren in mezelf

die schemering – of was dat van de goden –
breng ik door naast de nachtboom, verhaal
dat loslaat en kind dat gewiegd wordt en ik
voer de taal blindelings mijn antwoord op
wat het roofflicht eist wat het onder de tafel
schuift en geen kans van leven geeft – ik
ben een ander woord als de winter kwijt is
als de merel de tuin schoonveegt, morgen

buiten beeld sjuwt de man met een hertenbok rond
dit jachtseizoen had al zo lang geopend kunnen zijn
landwegen waren overgestoken en weer achtergelaten
tot hij daar stond, bij het stoplicht, opgepikt in rood

hij moet aan het gras gedacht hebben, het kasteel
waar wijn en vlees ruim voor handen waren, maar
niet deze ruimte in steen niet deze lijnen vol echo's
om zo zijn radeloze droom geboren te laten worden